

NETJES DOOR DE VOOR- DEUR

Meestal zijn vader en dochter de enige bezoekers in een verlaten gebouw. „Maar hier kwamen we een man tegen die in opdracht van de projectontwikkelaar foto's liet maken, met het oog op sloop of renovatie. Door onze onberispelijke kleding ging hij er onmiddellijk vanuit dat wij ook met een sleutel binnen waren gekomen voor een of andere inspectie. Terwijl we bij wijze van entree over muren en door kapotte ramen waren geklommen, werden we netjes door de voordeur weer naar buiten geleid.”

DE NATUUR NEEMT HET OVER

Varens, klimop, schimmel, mos. Als een gebouw maar lang genoeg alleen is, neemt de natuur het over. Vader en dochter fotograferen bij daglicht, als de zon volop naar binnen schijnt. Ze ervaren de plekken allermist als duister of melancholiek. 'Nergens is het leven meer aanwezig dan waar het is verdwenen', schrijft Maarten in het boek.

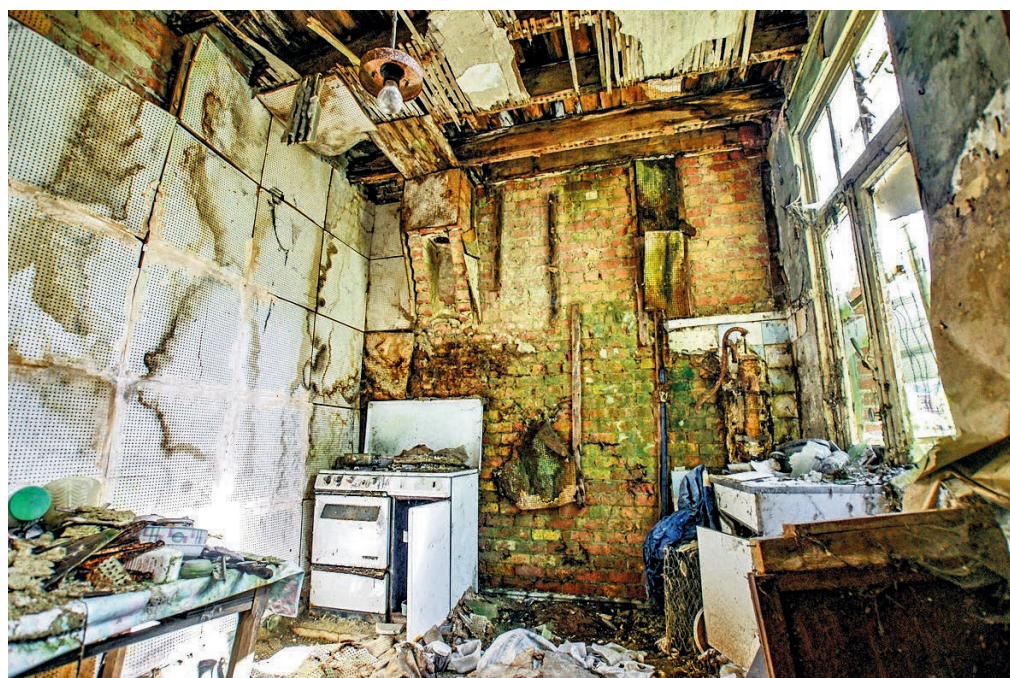

EN TOEN GING HET ALARM AF

Onthoud altijd hoe je binnen bent gekomen. Die les leerden ze nadat ze een aantal immense fabriekscomplexen hadden bezocht. Billie: „Soms zijn ze zo enorm dat je er echt kunt verdwalen.” Terwijl ze eens rondstruinden op de derde verdieping van een gebouw, ging een alarm af. In grote haast moesten ze de weg terug zien te vinden.

WAT IS HIER GEBEURD?

In sommige keukens is de tafel niet eens afgeruimd en zitten de etensresten nog in de pan. Wat is daar gebeurd? Waarom zijn de bewoners halsoverkop vertrokken? Dan neemt de verbeelding het over. „De keukens als leefplek kennen

we allemaal. Het is iets universeels. Je ziet jezelf daar al staan koken. Hier is verdriet en vreugde gedeeld.” De onderlinge afspraak is: nooit iets meenemen. Maarten en Billie laten elke ruimte achter zoals ze haar aantreffen.